

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Breviarium hominis christiani - Cod. Ettenheim-Münster 79

[S.l.], [18. Jahrh.]

Caput V.

[urn:nbn:de:bsz:31-108661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-108661)

morimur, in illo bene nobis erit, si nos unitatem Ec-
 clesie catholicae retinentes, pii atq; humiles sumus.
 Erigant animum tuum verissima haec verba Domini
 Jesu, qui credit, inquit, in me, etiam si mortuus fuerit,
 vivet: et omnis qui vivit et credit in me non morietur
 in aeternum. Non tibi videatur durum corporaliter mori,
 cum ipse Christus mortem carnis subierit. Ille praee-
 sit, et veluti viam stravit, commodamq; reddidit, ne de-
 pigeret sequi: illius igitur mors mortem tuam sole-
 tur. Praecedere tunc, ut ^{hanc suam} pretiosissimam mortem tuam undi-
 que contegat, muniat, sanctificet, et sibi gratiam reddat.
 Corpus istud corruptibile, quod relinquis, velut amarus
 cortex nucis, aut vile, ac sordidum animae vestimentum
 modò est. Quid ad te, si computrescat, si in cinerem
 et favillam redigatur, ubi illud deposueris? Securus exue
 vestem, quam Deus tuus aliquando restituet tibi inte-
 gram, fulgidam, atq; incorruptibilem.

Caput V.

Incidamenta quaedam specialia ad expetendam mortem.

Mors à quolibet christianò multis ex rationibus de-
sideranda est.

I Quia à peccatis liberat, unde Salomon ait: raptus
 est, ne malitia mutaret intellectum eius, placita
 erat Deo anima illius, propter hoc properavit educere
 illum de mediò iniquitatum. Mors ergò ista inquit
 S. Ambrosius, magis peccati fuga, quam morientis
 est detrimentum. Curigitur tanto opere vitam istam
 desideramus, in qua ^{quanto} diutius quis fuerit, tanto
 maiori oneratur sarcinà peccatorum; nullus enim dies

sine Dei offensione, et conscientiae nostrae lesione nobis
praeterit.

II Quia est portus molestae ac periculosa navigationis, seu
ut ait sanctus Chrysostomus, est somnus, translatio, re-
quies, et tranquillitas portus, nec non ~~periculosa~~ libera-
~~ta~~ vita curis liberatio, atque omnium miseriarum effu-
gium, hinc idiota ait: homo moriturus non magis contristari,
ac conqueri debet, quam navigans si ad portum, ad quem
navigabat, citius quam credit, pervenit, est enim mors
portus, ad quem continuo navigamus, et ideo, si casus for-
tuitus subito, et insperato ad illum portum perducit,
dolere non debet homo, sed potius gaudere.

III Quia immunitatem a multis periculis, et tentationi-
bus praestat, quamdiu enim in hoc mundo vivimus, si-
ne tribulatione, et tentatione esse non possumus, est
haec vita plena laqueis tribulationum, unde una ten-
tatione seu tribulatione recedente alia supervenit, et
ita perpetuo inter tentationum laqueos versamur, so-
la vero mors est, quae hos laqueos dirumpit, et finem
malis nostris imponit.

IV Quia est quies a laboribus, uti notavit S. Ambrosius
dicens: sapiens quisque intelligit, quod haec ^{vita} homini non
ad quietem data sit, sed ad laborem, hoc est, ut hic la-
boret, et postea quiescat, hic autem requies natu-
ra, tantis enim malis repleta haec vita est, ut compa-
ratione eius mors remedium putetur esse non pena,
nam ideo brevem istam vitam Deus fecit, ut molestia
eius temporis exiguitate cito finirentur, hinc Tertulli-
anus, ~~non timendum est~~, inquit, ~~quod non liberat ab omni~~
timendo: longum Deus adimit dormentibus hominibus.

cum vitam ei concedit brevem. Quod etiam Henricus de hasia confirmans ait: o homo, quid est tuum diu vivere hic, quam diuturnis arumnis, et tandem in mortem ire? quid tibi de hac vita, quam intrasti cum dolore, contrivisti cum labore, exhibis cum tremore.

V. Quia mors aperit viam ad patriam, et amicos, ut Cyprianus indicavit, dum dixit: quid non properamus, et currimus, ut patriam nostram videre, et parentes salutare possimus? ad horum autem aspectum et complexum venire, quanta et illis et nobis in commune letitia est? Rursus et idem ait: quis peregrinatus non properaret in patriam regredi? quis non ad suos navigare festinans ventum prosperum cupidius optaret, ut velociter charos liceret amplecti?

VI. Quia ad meliorem vitam est transitus, transitus inquam a corruptione ad incorruptionem, a mortalitate ad immortalitatem, a perturbatione ad tranquillitatem. Unde quando ad mortis adventum trepidamus, non mortis hoc est vitium, sed nostra infirmitatis, qui voluptate corporis, et delectatione vite capimur, et cursum hunc consummare trepidamus, in quo plus tamen amaritudinis, quam voluptatis est.

VII. Quia mors est debitum omnibus solvendum, atque adeo stultum est, metuere, quod vitari nequit. Fiat igitur voluntarium, inquit S. Chrysostomus, quod futurum erit necessarium, offeramus Deo pro munere, quod pro debito tenemur reddere. Christus Dominus, Beatissima Virgo Maria, omnes Apostoli, etque S. Martyres, Confessores, et Virgines tam li-

benè mortui sunt, et tu mortem velut monstrum quò-
dam formidas, cum potius eam tanquam amabilem
sororem intueri, et amplecti debeas.

VIII. Quia mors est exitus animæ à carcere huius cor-
poris, et liberatio ab exilio patriæ celestis. Quis autem
ab exilio revocari, aut à carcere, in quo summas pas-
sus est molestias, liberari non desideret. Mors igitur
non tantum non metuenda est, sed potius toto ani-
mò desideranda, ut sapienter advertit S. Ambrosius
in Luc. l. 9.

Caput VI.
Mortem desiderandam esse
exemplis demonstratur.

S. Paulus ipse de se scribit: coarctatus à duobus, de-
siderium habens dissolvi, et esse cum Christo. hinc et
alibi exclamat: infelix ego homo, quis me liberabit
de corpore mortis huius? S. Cyprianus auditam mor-
tis sententiã dixit: Deo gratias, qui me à vinculis
huius corporis dignatur absolvere. Pia quædam
Matrona subito fœdissimã leprã correpta, cum alios
sortem ipsius deplorantes audiret, in risum effusa
aliis causam risus querentibus dixit: si quis in car-
cere detineretur eã conditione, ut non eriperetur, donec
 muri carceris undiq; corruissent, nonne si videret mu-
ros ad ruinam inclinatos, imò paulatim iam corruentes,
gauderet potius quàm fleret: quare, cum anima in
corpore velut carcere sit constricta, merito gaudere de-
bet, si corporis parietes concidere, et dissolvi, mortemq;
fores carceris effringere videt.

S. Gregorius Nazianzenus apud Deum clamabat ad
Deum: Domine solve hanc tunicam à deo mihi gra-